

Melanie

Melanie haalde met een verheerlijkt gezicht het vloeipapier van de Dior-tas die ze zichzelf cadeau had gedaan voor haar zevenendertigste verjaardag. Hij was belachelijk duur. Haar op één na duurste tas was een Marc Jacobs, die ze jaren geleden in de uitverkoop had gekocht. Deze tas van Dior had tweeduizend dollar gekost en de meesten van haar collega's zouden niet eens zien hoe chic hij wel was, maar zijzelf was er intens gelukkig mee.

Ze liet de tas uit de stoffen zak glijden en haalde de proppen papier eruit, en plotseling vroeg ze zich bezorgd af of al haar apparaten er wel in zouden passen. Ze keek naar haar drie BlackBerry's – één voor geheime e-mails, één voor normale e-mails van het Witte Huis en één voor haar privé-Yahoo-adres – en overwoog er een thuis te laten, maar dat leek haar toch niet zo'n goed idee. Voorzichtig begon ze de tas in te richten: de BlackBerry's, twee mobieltjes, legitimatiebewijs voor de westvleugel, legitimatiebewijs en sleutel voor het ondergrondse commandocentrum waar ze bij een terroristische aanval zou moeten schuilen, pasjes voor het Pentagon en het ministerie van Buitenlandse Zaken, legitimatiebewijs voor de wachtpost van Camp David, parkeerkaart voor de westvleugel, portefeuille en huissleutels. Ze deed hem dicht.

Even later ging ze voor de halsspiegel staan om haar *hard pin* op de revers van haar favoriete Armani-pak te spelden – een rond speldje met het presidentiële wapen erop, waaraan de geheime dienst kon zien dat ze rechtstreeks toegang had tot de president. Slechts een tiental stafleden van het Witte Huis had zo'n speldje. Ze keek naar haar spiegelbeeld en knikte goedkeurend. Dankzij het

strengere koolhydraatvrije dieet van de afgelopen vijf jaar waren haar bolle wangen verdwenen, en de kapper was tegenwoordig met moderne middelen in staat om haar vuurrode krullen om te toveren tot een roodblonde gladde coupe. Ze trok haar neus op en boog zich naar voren om de donkere wallen onder haar ogen te inspecteren, en de rimpels. ‘De ogen van een oude vrouw,’ zei ze tegen zichzelf, voordat ze het licht uitdeed en haar appartement in Georgetown verliet.

‘Morgen, jongens,’ zei ze tegen haar lijfwachten. Ze stapte in de SUV die haar naar het Witte Huis zou brengen, een kilometer of drie verderop. Ze had geprotesteerd toen haar was verteld dat ze voortaan dag en nacht door agenten van de geheime dienst zou worden bewaakt, maar op ochtenden zoals deze was ze er blij om. Het had de hele nacht gesneeuwd en om halfzes in de morgen zouden ze een vers spoor achterlaten.

‘Gefeliciteerd met uw verjaardag, mevrouw Kingston,’ zei Sherry. Sherry was een van haar vaste bewakers. Ze draaide zich om en gaf Melanie glimlachend een envelop. ‘Alstublieft, van ons allebei,’ zei ze met een gebaar naar Walter, haar collega.

‘Dank je, Sherry. Maar mijn verjaardag is geheim, ik heb zelfs niet tegen Char... eh... president Kramer gezegd dat ik vandaag jarig ben.’

‘Hm,’ zei Walter, en hij wierp in het achteruitkijkspiegeltje een blik op Melanie terwijl hij voorzichtig door het dikke pak sneeuw in M Street reed. ‘En ze kan geen beroep doen op de CIA of de FBI als ze wil weten wanneer haar chef-staf jarig is, dus heb je niets te vrezen, Melanie.’ Hij grijnsde. ‘Je geheim is veilig.’

‘Ach, hou je mond, Walter. Let jij nou maar op de weg,’ zei Melanie.

‘Ja, mevrouw,’ zei Walter lachend.

Even later parkeerde hij de auto zo dicht mogelijk bij de ingang van de westvleugel en sprong eruit om het portier voor haar open te doen.

Melanie stapte uit en stopte de Dior-tas onder haar jasje om het

leer te beschermen tegen de vallende sneeuw. Ze had een winterjas aan moeten trekken, maar wat haar kleding betrof hield ze al jaren geen rekening meer met de seizoenen. Ongeacht of het buiten dertig graden was of tien graden vroom, in de westvleugel was het altijd een koele negentien graden en daar bracht ze zestien uur per dag door.

Ze liep de trap op naar haar kantoor en toen ze naar binnen ging, zat Annie McKay, haar assistente, er al.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’ fluisterde Annie, al had ze kunnen schreeuwen zonder dat iemand haar zou horen. Melanie was ’s morgens altijd de eerste die op kantoor kwam.

‘Dank je, Annie,’ zei Melanie.

‘Laat zien,’ zei Annie.

‘Wat?’ vroeg Melanie met een onschuldig gezicht terwijl ze haar jasje opendeed.

‘O, mijn god, wat mooi! Hij is elke cent waard! Elegant, duur, echt een tas voor een succesvolle vrouw,’ zei Annie, en ze stond op om hem beter te kunnen bekijken.

Melanie glimlachte. Ze ging aan haar bureau zitten en constateerde tevreden dat de open haard al brandde. Gezellig, dacht ze. Misschien wordt het toch nog een prettige dag.

Ze keek haar grote kantoor op de eerste verdieping van de westvleugel rond en vroeg zich af wat de oorzaak kon zijn van haar melancholie. Kwam het doordat ze van alle stafleden van het Witte Huis de hoogste en eenzaamste functie bekleedde, of was ze na zoveel jaren op het politieke strijdtoneel gewoon doodmoe?

Elk vertrek in het Witte Huis herinnerde haar aan de tijd dat ze nog besepte hoezeer ze bofte dat ze daar mocht zijn. Tegenwoordig stond ze regelmatig ergens even stil en vroeg – sméekte – de muren haar iets van dat gevoel terug te geven. Soms was ze zich ervan bewust dat wat Charlotte en zij voor elkaar hadden gekregen, gênant lang op zich had laten wachten. In veel andere landen hadden vrouwen de touwtjes immers allang in handen. Ze vond het geweldig dat er nu een nieuwe generatie vrouwen opgroeide in de we-

tenschap dat het glazen plafond verbrijzeld was. Maar het leven dat zij zelf leidde, putte haar uit. Haar werk was vaak helemaal niet prettig en er stond niets tegenover.

Ze las de recente rapporten van de inlichtingendienst en een memo van de nationaal veiligheidsadviseur over troepenvermindering dat meteen door moest naar de president, en wierp een blik op de laatste werkloosheidscijfers, die ze tot halfnegen voor zich zou houden. Daarna las ze de voorpagina's van *The Wall Street Journal*, *The Washington Post*, *The New York Times* en het eerste officiële nieuwsblad op half formaat: de *Washington Journal*.

Toen ze zag dat de zon op was en haar kantoor in een oranje gloed zette, richtte ze haar aandacht op een van de vijf televisieschermen. Ze zette het geluid harder toen het belangrijkste nieuwsitem werd aangekondigd: 'En zo meteen om zeven uur: negeert president Kramer de economie? We laten u verrassende reacties horen van onze kijkers.'

'De president is op weg naar het Oval Office,' zei Annie vanuit de deuropening van Melanies kantoor. 'Ik denk dat je maar beter meteen naar haar toe kunt gaan, want ze zal vast wel met je over haar toespraak willen praten.'

'Ik ga zo,' antwoordde Melanie.

Ze had een apparaatje gekregen dat haar voortdurend liet weten waar de president zich bevond. De codenaam die de geheime dienst voor Charlotte gebruikte was 'Wayfarer' en steeds wanneer ze ergens naartoe ging – behalve naar de wc – werd dat vermeld door een elektronische stem: 'Wayfarer verlaat privévertrekken. Wayfarer gaat Oval Office binnen. Wayfarer verlaat Oval Office. Wayfarer gaat Cabinet Room binnen.' Melanie was dol geworden van de stem en had het apparaat verbannen naar Annies bureau, zodat Annie haar kon vertellen waar ze de president kon vinden.

Even later stond Annie weer in de deuropening. 'Sam belde. De president wil je spreken.' Samantha Cohen was de assistente van de president.

'Zeg maar dat ik eraan kom,' antwoordde Melanie.

Ze stond op en liep naar het Oval Office, een paar meter verderop in de gang, en bleef staan bij het bureau van Sam.

‘Morgen, Samantha. Is er nog iemand anders binnen?’ vroeg ze, al wist ze dat Charlotte alleen zou zijn.

‘Nee, ze wacht op jou,’ antwoordde Sam.

Melanie ging het Oval Office binnen, waar Charlotte aan haar bureau zat. ‘Goedemorgen, mevrouw,’ zei ze.

‘Goedemorgen, Melanie.’

‘Hoe gaat het vandaag?’ vroeg Melanie.

‘Slecht. Heb je de werkloosheidscijfers gezien?’

‘Ja. Maar honderdduizend is beter dan ze hadden voorspeld. Misschien houdt de markt het wel.’

‘Ik denk het niet. We zullen er straks flink van langs krijgen. Ik zie de krantenkoppen al voor me: PRESIDENT BEGRIJPT GEEN SNARS VAN DE ECONOMIE. Ik weet eigenlijk niet waarom ik die toespraak in Detroit ga houden. Waarom doen we dat niet in Silicon Valley of New York, of ergens anders waar de economie niet op zijn gat ligt?’ Charlotte pakte een zwarte viltstift en begon grote delen van haar toespraak door te kruisen – een tactiek die ze gebruikte om haar ongenoegen kenbaar te maken en haar stafleden de stuipen op het lijf te jagen.

Melanies hoofd begon te bonzen.

‘Sam, laat de tekstschrijvers hier komen,’ beval Charlotte. ‘Deze speech is geschreven door een idioot of door iemand die gisteravond te veel heeft gedronken en lollig wilde zijn. De pers vermoordt me als ik beweer dat het weer iets beter gaat met de economie. Vertel dat maar eens aan een werkeloze moeder met vier kinderen. Van wie is deze onzin afkomstig, Melanie?’

Melanie zuchtte. Ze had Ralph Giacomo, hoofd Politieke Zaken en haar kwelgeest, gewaarschuwd dat de draai die hij aan het verhaal had gegeven bij de president niet in goede aarde zou vallen, maar hij had verontwaardigd geantwoord dat hij degene was die ervoor moest zorgen dat ze herkozen werd en dat zijn boodschap in haar uitspraken moest doorklinken. Melanie was te moe ge-

weest om met hem in discussie te treden, dus was zijn concept naar de president gegaan.

‘Melanie? Heb je dit eigenlijk wel gelezen?’ vroeg Charlotte kribbig, terwijl ze ongeduldig met haar smetteloze lichtbeige hoge hak – ongetwijfeld een Manolo Blahnik – op de vloer onder haar bureau tikte. Ze kleepte zich altijd van top tot teen in dezelfde kleur en nu droeg ze een roomkleurige rok met een bijpassend jasje met ceintuur, daaronder een zijden topje en een dun parelsnoer. Haar dikke blonde haar was in een staart bijeengebonden en ze was nog niet opgemaakt. Haar team van kappers en visagisten kwam om kwart voor acht. Ze was zevenenzeventig, maar van een afstand kon ze gemakkelijk doorgaan voor vijftien jaar jonger.

‘Natuurlijk, mevrouw. Het spijt me dat u het er niet mee eens bent, mevrouw. We zullen een nieuwe toespraak voor u schrijven, hooggeëerde vrouwe,’ zei Melanie met een overdreven diepe buiging, en zo bleef ze staan.

‘Ach, hou op met die flauwekul,’ zei Charlotte, en ze verbeet een glimlach. Ze stond op en liep naar een van de banken. Ook in haar kantoor brandde de open haard.

‘De haard brandt wel erg hard, vind je niet?’ zei ze.

‘Harder dan in mijn kantoor,’ antwoordde Melanie.

‘Het lijkt verdomme wel een paasvuur,’ mopperde Charlotte. Ze gebaarde dat Melanie op de bank tegenover haar moest gaan zitten.

Melanie plofte lachend neer, opgelucht omdat Charlotte weer normaal deed. Voor de reis naar Detroit moest de president in een goed humeur zijn. Een stuk of zes ondernemers en een handjevol Congresleden zouden in het regeringsvliegtuig, Air Force One, met haar mee vliegen en als ze alleen maar zat te piekeren, konden ze net zo goed thuisblijven.

‘Sam! Wil je Melanies cadeautje even brengen?’ riep Charlotte. ‘En twee koffie met melk.’ Ze keek weer naar Melanie en lachte voor het eerst die morgen voluit. ‘Hartelijk gefeliciteerd, slimmerik,’ zei ze.

‘O god, nee, alsjeblieft geen cadeautje! Ik doe juist zo mijn best om terug te denken aan gelukkiger tijden. Toen ik nog geen zevenendertig, ongetrouwd en kinderloos was, en nog niet werkte op een paar stappen afstand van het kantoor waar ik op mijn drieëntwintigste ook al zat.’ Melanie leunde achterover en keek naar het plafond.

‘Ach ja, je hebt inderdaad een ellendig leven. Chef-staf van het Witte Huis, verder heb je het niet kunnen schoppen. Arme mislukeling. Hier, je cadeautje.’ Met een spottend lachje schoof Charlotte het pakje naar Melanie toe, terwijl ze de vellen papier met de speech op het vloerkleed liet vallen.

Melanie pakte het mooi ingepakte cadeautje van tafel en terwijl ze langzaam de strik eromheen losmaakte en het plakband lospeuterde, werd Charlotte ongeduldig.

‘Schiet op, de tekstschrijvers komen eraan!’ maande ze. Ze trok het pakje uit Melanies handen en haalde het papier er zelf af.

Melanie keek verbaasd naar de zwarte doos van Bulgari en vroeg zacht: ‘Charlotte! Wat heb je nou gedaan?’

‘Je bent de laatste tijd zo somber dat ik je wilde opvrolijken,’ antwoordde Charlotte. ‘Maak gauw open, dit Hallmark-moment heeft al veel te lang geduurd.’

Melanie stond op om Charlotte te omhelzen.

‘Eerst openmaken!’ piepte Charlotte, en ze duwde Melanie weg. ‘Zo meteen moet ik in die verdomde sneeuwstorm naar Detroit vliegen om de ongelukkige zielen daar te sussen met de boodschap dat onze economie echt niet op sterven na dood is.’

In de doos lag een lange, dunne, witgouden ketting bezet met diamantjes – heel mooi en elegant, en verreweg het chicste sieraad dat Melanie ooit had bezeten.

‘Dank je wel, ik vind hem prachtig!’ zei ze. Ze liet de ketting over haar hoofd glijden en keek vol bewondering naar de glinsterende steentjes op haar zwarte zijden blouse.

Ze wist heus wel dat ze bofte dat ze voor Charlotte mocht werken, maar dat was bijna anders gelopen. Ze was van plan geweest

om met Charlottes voorganger, president Martin, mee terug te gaan naar Colorado om de leiding op zich te nemen van zijn presidentiële bibliotheek. Maar twee weken nadat Charlotte de verkiezingen had gewonnen, had Melanie zich laten overhalen een afspraak met haar te maken.

Toen ze voor hun eerste gesprek naar Charlottes kantoor was gegaan, was het haar meteen opgevallen dat Charlotte klein van stuk was. Ze had van nature blond haar, maar het leek wel een bos stro en het was het enige aan haar wat er op televisie beter uitzag dan in het echt. Charlottes gezicht had de prijs betaald voor de lange, zware verkiezingscampagne. Haar make-up was gevlekt, haar blauwe ogen waren grijs en de rimpels om haar mond, die door haar campagneglimlach waren verdoezeld, waren duidelijk zichtbaar. Ze was zo mager dat het leek alsof ze haar zwarte broek met bijpassend jasje van iemand had geleend die veel groter was dan zij. Ze droeg schoenen met hakken van comfortabele hoogte, maar toen ze haar ene been over het andere sloeg, zag Melanie aan de rode zolen dat het heel dure schoenen waren en dat Charlotte wel degelijk modebewust was.

Melanie wilde haar niet sympathiek genoeg vinden om in de verleiding te komen om op haar aanbod van een baan in te gaan. Ze wilde haar niet eens aardig vinden. Als ze president Martins aanbod aannam, zou ze in Colorado een prettige baan krijgen met werktijden van negen tot vijf en een privévliegtuig tot haar beschikking hebben. Ze had geen enkele binding met Washington. Ze zou haar appartement kunnen verkopen aan een lid van de nieuwe regering – ondanks de economisch slechte tijd zouden er genoeg mensen zijn die woonruimte zochten in de buurt van het Witte Huis. Maar zo was het niet gegaan. Ze had zich verplicht gevoeld om in de overgangperiode in elk geval een gesprek met de nieuwe president te hebben. Er was haar verteld dat de nieuwgekozen president Kramer speciaal voor haar naar Washington zou komen.

‘Zeg alsjeblieft Charlotte tegen me,’ had ze gezegd. ‘Het heeft

twee jaar geduurd voordat ik gewend was aan “gouverneur”, nu is het “president elect” en binnenkort “mevrouw de president”. Wie kan dat bijhouden? Noem me dus gewoon Charlotte, daar sta ik op.’

Ze was slim, geestig en bescheiden. Ze was zo precies op de hoogte van Melanies loopbaan dat Melanie zich afvroeg of de CIA haar die informatie had gegeven. Na een praatje over het ongewoon koude weer in Washington zei Charlotte dat ze Melanie jaren geleden in de *Today Show* had gezien, dat ze haar had bewonderd om haar opgewekte standvastigheid en dat ze had geprobeerd zich, wanneer zijzelf op tv was, net zo te gedragen. Ze prees Melanies beslissing om de president voor zijn wekelijkse persconferentie telkens naar een ander perscentrum in het land te sturen in plaats van die alleen in het Witte Huis te laten plaatsvinden. En ze zei dat ze achter de beslissing van de vertrekkende president had gestaan om vanwege de oorlogen in Irak en Afghanistan geen campagne te voeren voor haar – ze had natuurlijk geweten dat dat ook Melanies idee was.

Melanie was gezwicht. Ze voelde zich hevig geveild en de gedachte dat ze dan de vrouw met de hoogste staffunctie in dienst van de eerste vrouwelijke president van Amerika zou zijn, vervulde haar met trots. Hoewel ze heus wel beseftte dat Charlotte alles uit de kast had getrokken om haar ego te strelen, stemde ze er zonder bedenktijd mee in om chef-staf te worden van de vijfenveertigste president van het land.

Dat was drie jaar geleden. Melanie betastte de gladde gouden ketting om haar hals en staarde naar de dansende stipjes op de muur van het Oval Office, veroorzaakt door het in de diamanten weerkaatsende licht.

‘Waar zit je met je gedachten?’ zei Charlotte, en ze bewoog haar hand voor Melanies gezicht heen en weer. ‘Ik ben blij dat je hem mooi vindt. Ik zie je vanavond. Dan moeten we het over de campagne hebben. Het spijt me dat ik niet bij je feestje kan zijn, maar ik zorg er in elk geval voor dat Ralph er ook niet is.’

‘Feestje? Welk feestje?’ vroeg Melanie geschrokken.

‘Ik heb gezegd dat je het vreselijk zou vinden, maar zoals gewoonlijk wilde niemand naar me luisteren. Laat je alsjeblieft verrassen. Sam en Annie zijn weken bezig geweest om het te organiseren.’ Charlotte wendde haar hoofd af en riep: ‘Sam! Zeg tegen de tekstschrijvers dat ze alvast naar de helikopter moeten gaan. We moeten een nieuwe speech schrijven.’

Melanie stond op en toen ze langs Sams bureau liep, glimlachte ze meelevend naar de tekstschrijvers die daar stonden te wachten.

‘Veel succes, jongens,’ zei ze. ‘Ik zal het er later wel met Ralph over hebben. Ze overdrijft weer eens, trek je er maar niets van aan.’

Toen de staf om halfacht bijeenkwam, moest Melanie eerst geduldig luisteren tot ze ‘Er is er een jarig’ hadden gezongen. Een aantal leden van het kabinet belde om haar te feliciteren, evenals een heleboel verslaggevers die ze had leren kennen in de acht jaar dat ze persvoorlichter van de vorige president was geweest. Haar ouders hadden een boeket van twaalf witte rozen en witte tulpen gestuurd, haar lievelingsbloemen. Maar ze was verbaasd over haar reactie op de diapresentatie die de staf van het Witte Huis had samengesteld om haar te huldigen voor haar vijftien jaar trouwe dienst.

Goddank was het licht uit en stond de muziek hard. De beelden werden begeleid door deprimerende liedjes van Natalie Merchant en Tori Amos. Daar stond ze – ze was toen drieëntwintig – te glimlachen op een groepsfoto van stagiaires op het Witte Huis, zich niet bewust van de dubbele onderkin die ze toen nog had.

President Phil Harlow was haar eerste baas geweest. Ze had gelogen dat ze nog studeerde om in aanmerking te komen voor een stageplaats, en toen de functie van jongste assistent van de persvoorlichter vrijkwam, had zij die gekregen. Toen de plaats van jongste persvoorlichter vrijkwam, had ze opgebiecht dat ze het jaar daarvoor al was afgestudeerd. Ze had bijna drie jaar doorgebracht in een kantoortje op de derde verdieping van het oude regeringsgebouw tegenover de westvleugel.